

Castelul din Carpați

Ioan Grigoraș & Liliana Trif

- Ascuns în umbra munților bătrâni,
Prin crestele cu dinți tăioși de gheață,
Copaci înalți ce-n soare se răsfată,
Castelul râde brazilor păgâni.

La o fereastră rece, fumurie
Printre crenelurile vechi de piatră
Și câini bătrâni, care spre lună latră,
Veghează în genunchi o poezie.

Ar dărui surâsul dulce-amar
Poetului ce în eternitate
Va caligrafia cu nestemate
Povestea lor pe-o frunză de stejar.

- Ninsorile abundă și aici
Arareori potecile-s călcate,
Povestea a rămas pe jumătate
Scrisă pe coli de-argint cu slove mici.

Hrisoave prăfuite răsfoiesc
Descoperind legendele apuse,
Frânturi de anotimpuri suprapuse
Cu zile scurte. Noaptea, nefiresc,

Las lângă geam un sfeșnic în speranța
Că vei găsi lumina și-o să-nalți
Acolo, la Castelul din Carpați,
O punte ce-o să-nvingă ignoranța.

Ioan Grigoraș & Liliana Trif